

SLOVENSKÁ REPUBLIKA

UZNESENIE

Ústavného súdu Slovenskej republiky

IV. ÚS 90/2026-11

Ústavný súd Slovenskej republiky v senáte zloženom z predsedu senátu Libora Duľu a sudcov Ladislava Duditša (sudca spravodajca) a Rastislava Kaššáka v konaní podľa čl. 127 Ústavy Slovenskej republiky o ústavnej sťažnosti sťažovateľa [REDACTED] [REDACTED] [REDACTED]

[REDACTED] proti rozsudku Okresného súdu Banská Bystrica sp. zn. 1T/27/2024 z 27. augusta 2024, uzneseniu Krajského súdu v Banskej Bystrici sp. zn. 5To/99/2024 z 27. novembra 2024 a uzneseniu Najvyššieho súdu Slovenskej republiky sp. zn. 3Tdo/21/2025 z 9. decembra 2025 takto

r o z h o d o l :

1. Žiadosti o ustanovenie právneho zástupcu **n e v y h o v u j e .**
2. Ústavnú sťažnosť **o d m i e t a .**

O d ô v o d n e n i e :

I.

Ústavná sťažnosť sťažovateľa a skutkový stav veci

1. Sťažovateľ sa ústavnou sťažnosťou doručenou ústavnému súdu 20. januára 2026 domáha vyslovenia porušenia svojho základného práva podľa čl. 46 ods. 1 a čl. 49 Ústavy Slovenskej republiky (ďalej len „ústava“) a svojho práva podľa čl. 6 ods. 1 Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd rozhodnutiami všeobecných súdov označenými v záhlaví tohto uznesenia. Navrhuje tieto rozhodnutia zrušiť a vec vrátiť a nahradiť trovy konania. Zároveň žiada o ustanovenie právneho zástupcu z dôvodu nemajetnosti.

2. Z ústavnej sťažnosti a jej príloh vyplýva, že rozsudkom okresného súdu sp. zn. 1T/27/2024 z 27. augusta 2024 bol sťažovateľ [po prijatí vyhlásenia o tom, že je vinný zo spáchania skutkov uvedených v obžalobe v zmysle § 257 ods. 1 písm. b), ods. 7, 8 Trestného poriadku] uznaný za vinného zo spáchania zločinu nedovolennej výroby omamných a psychotropných látok, jedov alebo prekurzorov, ich držania a obchodovania s nimi podľa § 173 ods. 1, 2 písm. b), ods. 3 písm. a) Trestného zákona s poukazom na § 138 písm. j) Trestného zákona, za čo mu bol [podľa § 173 ods. 3 Trestného zákona s poukazom na § 36 písm. l), n) Trestného zákona, § 38 ods. 2, 3 Trestného

zákona, § 39 ods. 5 Trestného zákona a § 46 Trestného zákona] uložený nepodmienečný trest odňatia slobody vo výmere 6 rokov a 6 mesiacov, trest prepadnutia vecí, ochranný dohľad v trvaní 2 rokov a ochranné protitoxikomanické liečenie ústavnou formou.

3. Proti rozsudku okresného súdu podal sťažovateľ odvolanie, o ktorom rozhodol krajský súd uznesením sp. zn. 5To/99/2024 z 27. novembra 2024 tak, že podľa § 321 ods. 1 písm. d), ods. 2 Trestného poriadku rozsudok okresného súdu zrušil vo výroku o treste prepadnutia vecí. O dovolaní sťažovateľa proti uzneseniu krajského súdu rozhodol najvyšší súd uznesením sp. zn. 3Tdo/21/2025 z 9. decembra 2025 tak, že ho v zmysle § 382 písm. c) Trestného poriadku odmietol.

4. Najvyšší súd dospel k záveru, že sťažovateľ podal dovolanie podľa § 371 ods. 1 písm. c) Trestného poriadku, priblížil východiská pre naplnenie označeného dovolacieho dôvodu a po zohľadnení požiadaviek na riadne odôvodnenie súdneho rozhodnutia uviedol, že nezistil zásadné pochybenia pri odôvodnení rozsudku okresného súdu a uznesenia krajského súdu, ktoré dávajú dostatočné odpovede na podstatné otázky. K námietke o dôvodnosti zníženia trestu aj podľa § 39 ods. 1 Trestného zákona (pretože sa sťažovateľ priznal a úprimne oľutoval spáchanie trestného činu, chce sa starať o chorých rodičov) najvyšší súd uviedol, že krajský súd pri ukladaní trestu poukázal na zásady podľa § 34 Trestného zákona, na odpis z registra trestov (3 záznamy, v dvoch prípadoch sa na neho hľadí, ako keby nebol odsúdený, a v jednom bol za drogovú činnosť odsúdený na trest odňatia slobody s podmieneným odkladom a určením skúšobnej doby 5 rokov s probačným dohľadom, uložením zákazu požívania návykových látok a zákazu stretávania sa s osobami majúcimi na neho negatívny vplyv). Krajský súd sa nestotožnil so záverom okresného súdu o dôvodnosti mimoriadneho zníženia trestu podľa § 39 ods. 5 Trestného zákona, keďže nie je to ani v prípade vyhlásenia sťažovateľa o jeho vine obligatórne. K vyjadreniu sťažovateľa o starostlivosti o rodičov krajský súd poznamenal, že ich choroba mu nebránila v páchaní drogovej trestnej činnosti. Uviedol ďalej, že napriek neexistencii dôvodov na mimoriadne zníženie trestu nemohol zmeniť rozhodnutie v neprospech sťažovateľa, keďže prokurátor odvolanie nepodal. Ďalšie mimoriadne znižovanie trestu podľa § 39 ods. 1 a 2 Trestného zákona tak neprichádzalo do úvahy. Krajský súd následne uviedol, že sťažovateľ sa opakovane dopúšťa drogovej trestnej činnosti, a to so stupňujúcou intenzitou, v minulosti uložené podmienené tresty u neho nenaplnili výchovný účinok, nepolepšil sa, nevyužil takto mu v minulosti dané dobrodenie. Podľa krajského súdu tak nemá sťažovateľ záujem o nápravu a nasmerovanie svojho života pozitívnym smerom, preto trest viac neznižoval. Podľa najvyššieho súdu preto neobstojí názor sťažovateľa, že sa krajský súd nedostatočne vysporiadal s jeho odvolacou argumentáciou k neprimeranosti uloženého trestu, naopak, reagoval na všetky vznesené námietky a dostatočne ich odôvodnil v súlade s judikatúrou. Vo vzťahu k tejto časti dovolacej argumentácie preto nebol naplnený dovolací dôvod.

5. K argumentácii, že krajský súd sa zaoberal len zákonnosťou a dôvodnosťou výrokov o uložených trestoch, najvyšší súd odkázal na rozhodovaciu činnosť ústavného súdu k právu na spravodlivé súdne konanie, podľa ktorej korelátom práva účastníka na primerané odôvodnenie rozhodnutia je jeho procesná povinnosť predostrieť dostatočne konkretizovanú a podloženú argumentáciu (II. ÚS 495/2015). Najvyšší súd uviedol, že sťažovateľ a jeho obhajca po vyhlásení rozsudku okresného súdu a po jeho odôvodnení a poučení si ponechali lehotu na vyjadrenie. Ustanovený obhajca sťažovateľa podal osobne na okresnom súde odvolanie 9. septembra 2025 s uvedením, že sťažovateľ ho podáva vo vzťahu k všetkým výrokom (okrem výroku o vine), avšak v rámci odôvodnenia odvolania žiadal výlučne uloženie miernejšieho trestu (nie aj zrušenie alebo

zmiernenie uložených ochranných opatrení). Súčasne na verejnom zasadnutí na odvolacom súde sťažovateľ ani prostredníctvom obhajcu osobitne nenapádal výroky o ochranných opatreniach, nevyčítal im pochybenia, nepredložil tak argumentáciu spočívajúcu v zákonnosti uloženého ochranného dohľadu a ochranného protitoxikomanického liečenia. Konštatovanie krajského súdu, že tieto neboli napadnuté, preto podľa najvyššieho súdu nemožno hodnotiť ako nepriliehavé, nemal nastolenú otázku, na ktorú by mal povinnosť odpovedať. Neobstojí argumentácia o porušení práva na obhajobu spočívajúca v nedostatočnom odôvodnení uznesenia krajského súdu vo vzťahu k výrokom o ochranných opatreniach. Dovolacie námietky proti nedostatkom odôvodnenia súdnych rozhodnutí tak najvyšší súd hodnotil ako nedôvodné.

6. Marginálne najvyšší súd dodal, že v zmysle ustálenej rozhodovacej činnosti (sp. zn. 2Tdo/29/2012) pokiaľ obvinený namieta uloženie neprimerane prísneho trestu [okrem prípadu podľa § 371 ods. 1 písm. h) Trestného poriadku], pretože tento nezodpovedá jeho predstave, táto námietka vecne nenapĺňa žiadny dovolací dôvod podľa § 371 Trestného poriadku, keďže najvyšší súd v rámci dovolacieho konania nie je oprávnený skúmať otázku ne/primeranosti trestu.

II.

Argumentácia sťažovateľa

7. Podstatou ústavnej sťažnosti je podľa sťažovateľa určenie trestu. Súd sa v odôvodneniach nezaoberal a nedal jednoznačné odpovede k poľahčujúcim okolnostiam (pri určovaní druhu a výmery trestu musí na pomer priťažujúcich a poľahčujúcich okolností obligatórne prihliadnuť), na čo apeloval sťažovateľ v odvolaní a dovolaní. Poukázal iba na „minulé konanie“, a tak sťažovateľovi pričítal duplicitne priťažujúcu okolnosť aj napriek vyhlásenej vine. V nevyjadrení sa k zásadnému postupu sťažovateľ vidí jednostrannosť a arbitrárnosť rozhodnutia, a tým porušenie jeho základných práv v procese. Súdny konali v rozpore s čl. 49 ústavy.

8. V časti, kde najvyšší súd poukazuje na podradené dôvody na podanie dovolania, sťažovateľ s poukazom na nález sp. zn. III. ÚS 37/2022 z 30. júna 2022 uvádza, že už v dovolaní odkazoval na rozhodnutia a judikatúru medzinárodných súdov a ústavného súdu k porušeniu jeho základných práv, k arbitrárnosti a svojvôli všeobecného súdu.

9. V súvislosti so základným právom na zákonného sudcu podľa sťažovateľa vo veci rozhodoval nepríslušný senát 5T namiesto 4T, resp. opačne, o čom v čase pojednávania na krajskom súde sťažovateľ nemal vedomosť. Uznesenie krajského súdu (sťažovateľom označované ako rozsudok, pozn.) neobsahuje náležitosti podľa § 163 Trestného poriadku a aj v uznesení najvyššieho súdu jedno z týchto označení chýba. Tieto dôvody považuje sťažovateľ za neprioritné, aj keď je presvedčený, že formálne a zákonne mal byť spolu s právnym zástupcom upovedomený o zmene senátu, resp. o zmene zloženia senátu a aby bol rozsudok – uznesenie právne identifikovaný, a teda zamenený s inou osobou.

III.

Predbežné prerokovanie ústavnej sťažnosti

10. Ústavný súd ústavnú sťažnosť sťažovateľa predbežne prerokoval na neverejnom zasadnutí senátu ústavného súdu podľa § 56 ods. 1 zákona č. 314/2018 Z. z. o Ústavnom súde Slovenskej republiky a o zmene a doplnení niektorých zákonov v znení neskorších predpisov (ďalej len „zákon

o ústavnom súde“). Na predbežnom prerokovaní ústavný súd skúmal, či nie sú dané dôvody na jej odmietnutie podľa § 56 ods. 2 zákona o ústavnom súde.

11. Ústavná sťažnosť bola spísaná a podaná samotným sťažovateľom, hoci zákon o ústavnom súde vyžaduje, aby bol navrhovateľ v konaní pred ústavným súdom zastúpený právnym zástupcom okrem prípadu, ak je sám advokátom (§ 34 zákona o ústavnom súde). K ústavnej sťažnosti nebolo priložené žiadne z napadnutých rozhodnutí. V prípade zastúpenia advokátom by už táto okolnosť bola dôvodom na odmietnutie ústavnej sťažnosti pre nedostatok náležitostí. V prípade nezastúpeného sťažovateľa ústavný súd pristúpil k ochrane ústavnosti materiálnym spôsobom, a keďže sťažovateľ požiadal o ustanovenie právneho zástupcu na konanie pred ústavným súdom, ústavný súd najskôr skúmal, či sú naplnené zákonné dôvody na jeho ustanovenie.

12. V zmysle § 37 ods. 1 zákona o ústavnom súde ústavný súd môže ustanoviť navrhovateľovi právneho zástupcu, ak navrhovateľ o to požiada, ak to odôvodňujú jeho pomery a nejde o zrejme bezúspešné uplatňovanie nároku na ochranu ústavnosti. Tieto tri predpoklady na ustanovenie právneho zástupcu v konaní pred ústavným súdom musia byť splnené súčasne. Ak hoci len jeden z týchto predpokladov nie je splnený, nemožno žiadosti o ustanovenie právneho zástupcu vyhovieť. Ústavný súd sa preto zameril na skúmanie tretej z podmienok, teda či nejde o zrejme bezúspešné uplatňovanie nároku na ochranu ústavnosti.

III.1. K namietanému porušeniu práv rozsudkom okresného súdu:

13. V zmysle princípu subsidiarity zakotveného v čl. 127 ods. 1 ústavy poskytuje ústavný súd v konaní podľa uvedeného článku ochranu základným právam alebo slobodám fyzických osôb a právnických osôb za podmienky, ak o ochrane týchto práv a slobôd nerozhoduje iný súd. Systém ústavnej ochrany základných práv a slobôd je teda rozdelený medzi všeobecné súdy a ústavný súd, pričom ochranu základným právam a slobodám poskytuje v zmysle ústavy primárne všeobecné súdnictvo a ústavný súd až subsidiárne.

14. Sťažovateľ podal proti rozsudku okresného súdu odvolanie, o ktorom rozhodol uznesením krajský súd. Sťažovateľ teda využil možnosť podania riadneho opravného prostriedku, ktorý je dostupným prostriedkom ochrany jeho práv, keďže je úlohou nielen ústavného súdu, ale aj všeobecných súdov poskytovať ochranu základným právam. Táto okolnosť predstavuje dôvod neprípustnosti ústavnej sťažnosti (§ 132 ods. 1 zákona o ústavnom súde), a tým aj dôvod na jej odmietnutie v tejto časti podľa § 56 ods. 2 písm. d) zákona o ústavnom súde.

III.2. K namietanému porušeniu práv uznesením krajského súdu:

15. Sťažovateľ namieta jednostrannosť a arbitrárnosť rozhodnutia v otázke určenia trestu, pretože sa súd nezaoberal a nedal jednoznačné odpovede na poľahčujúce okolnosti a pretože tiež poukázal iba na „minulé konanie“, a tak sťažovateľovi pričítal duplicitne priťažujúcu okolnosť aj napriek vyhlásenej vine. Rozhodoval nepríslušný senát krajského súdu a jeho uznesenie nemá zákonné náležitosti. Formulovaná námietka je čiastočne pokrytá dovolacím dôvodom podľa § 371 ods. 1 písm. c) Trestného poriadku a v tejto časti smerujúcej k splneniu požiadavky na riadne odôvodnenie výroku o treste je preto ústavná sťažnosť neprípustná, pretože sťažovateľ využil možnosť podania mimoriadneho opravného prostriedku proti uzneseniu krajského súdu, o ktorom bolo najvyšším súdom aj rozhodnuté. Rozhodovacia činnosť všeobecných súdov všetkých stupňov (vrátane

dovolacieho) v zásade pokrýva celý rozsah základných práv spojených s trestným konaním, ktorý je relevantný pre konanie o ústavnej sťažnosti, keďže všeobecné sudy plnia úlohu nielen ochrancov zákonnosti, ale aj prvotných ochrancov ústavnosti. Ústavný súd potom konštatuje, že nemá na opätovné posúdenie totožných argumentov sťažovateľa právomoc, pretože už boli predmetom posúdenia v dovolacom konaní, ktoré sťažovateľ aj inicioval a ktoré najvyšší súd zavŕšil vydaním uznesenia, ktoré obsahovalo aj vecné posúdenie argumentov sťažovateľa, a to napriek tomu, že v konečnom dôsledku bolo dovolanie odmietnuté. Dovolanie predstavuje účinný právny prostriedok ochrany práv sťažovateľa (m. m. napr. II. ÚS 345/2020, III. ÚS 420/2021).

16. Časť námietky o duplicitnom pričítaní priťažujúcej okolnosti je neprípustná z dôvodu jej neuplatnenia v odvolaní proti rozsudku okresného súdu (princíp subsidiarity v jej materiálnom význame). Ďalej sťažovateľ námietku o neprípustnosti senátu krajského súdu nevyužil v dovolaní proti uzneseniu krajského súdu podanému najvyššiemu súdu, ktorý by ochranu jeho označenému právu na zákonného sudcu mohol poskytnúť v prípade poukázania na naplnenie dovolacieho dôvodu podľa § 371 ods. 1 písm. b) Trestného poriadku. Obidva prípady neprípustnosti predstavujú dôvod odmietnutia ústavnej sťažnosti v tejto časti podľa § 56 ods. 2 písm. d) zákona o ústavnom súde pre neprípustnosť (§ 132 ods. 1 zákona o ústavnom súde).

17. Ako už najvyšší súd vo svojom uznesení uviedol, časť námietky smerujúca k záveru o neprimeranosti trestu svojou povahou nie je subsumovateľná pod žiaden z vymedzených dovolacích dôvodov, nepodlieha teda dovolaciemu prieskumu. Sťažovateľove námietky sú však v tomto smere príliš stručné a nejasné.

18. Ústavný súd nemôže byť vzhľadom na ústavné vymedzenie svojej právomoci tým, kto bude v jednotlivom prípade (na základe uplatnenej individuálnej ústavnej sťažnosti) rozhodovať o tom, či je súdmi vymeraný trest uložený podľa pravidiel ukladania trestov obsiahnutých v trestnom kódexe naozaj spravodlivý a primeraný. Je výsadnou úlohou všeobecných súdov, aby u usvedčených páchatel'ov trestných činov rozhodli o treste (čl. 50 ods. 1 ústavy), t. j. určili jeho druh a výmeru vzhľadom na všetky zákonné kritériá (prípadne o upustení od jeho uloženia, pozn.), a aby svoj záver riadne odôvodnili.

19. Cez optiku základného práva na súdnu ochranu, resp. práva na spravodlivý proces ústavný súd nemá možnosť priamo vstupovať do rozhodnutí všeobecných súdov o treste v zmysle konkrétneho posudzovania spravodlivosti, vhodnosti alebo primeranosti trestu (rozsudok Európskeho súdu pre ľudské práva Aleksandr Aleksandrov proti Rusku z 27. 3. 2018, sťažnosť č. 14431/06, bod 22). Hľadisko spravodlivosti pri námietke o porušení týchto práv ústavný súd vo svojom prieskume uplatňuje skôr na celé konanie, pričom podstatné je dodržanie garancií procesu (cesty), nie garancie spravodlivosti a vhodnosti samotného výsledku tohto procesu, ako ho v konkrétnom prípade vníma ten-ktorý účastník konania. Ústavný súd má v zásade priestor na už naznačený zásah do rozhodnutí súdov o treste, ak by nimi boli porušené hmotnoprávne garancie podľa čl. 15 ods. 3 ústavy (zákaz trestu smrti) či čl. 16 ods. 2 ústavy (zákaz krutého, neľudského alebo ponižujúceho trestu). Vo vzťahu k čl. 49 ústavy sťažovateľ neuviedol žiadnu konkrétnu námietku (nad rámec neprípustnej námietky o dvojitom pričítaní priťažujúcej okolnosti), iba uvádzal niektoré východiská bez ich aplikácie na svoj prípad.

20. Skutočnosť, že sťažovateľ zastáva iný právny názor, ako prijal v tejto veci krajský súd, a považuje výsledok aplikácie dotknutej právnej úpravy v okolnostiach svojej veci za svojvoľný,

nemôže viesť k záveru o arbitrárnosti namietaného uznesenia krajského súdu a nezakladá ani oprávnenie ústavného súdu nahradiť právny názor krajského súdu svojím vlastným. O svojvôli pri aplikácii zákonného predpisu všeobecným súdom, v tomto prípade krajským súdom, by bolo možné uvažovať vtedy, ak by sa jeho názor natoľko odchýlil od znenia príslušných ustanovení, že by zásadne poprel ich účel a význam (m. m. I. ÚS 115/02, IV. ÚS 226/2012), čo sa v sťažovateľovom prípade zjavne nestalo.

21. Ústavný súd preto ústavnú sťažnosť proti uzneseniu krajského súdu v časti, v ktorej námietky neboli pokryté už uvedeným záverom o neprípustnosti, odmietol podľa § 56 ods. 2 písm. g) zákona o ústavnom súde pre jej zjavnú neopodstatnenosť.

III.3. K namietanému porušeniu práv uznesením najvyššieho súdu:

22. Podstatou ústavnej sťažnosti je namietané porušenie práva na spravodlivý proces z dôvodu nedostatočného odôvodnenia a svojvôle.

23. Úlohou dovolania ako mimoriadneho opravného prostriedku je odstránenie závažných procesných a hmotnoprávných chýb v právoplatných rozhodnutiach súdov. Nejde tak podľa Trestného poriadku o ďalší „úplný“ prieskum napadnutého meritórneho rozhodnutia (jeho vecnej správnosti) a ďalšie posudzovanie otázky viny či trestu. Podmienky prípustnosti dovolania rieši zákon. Stanovenie podmienok obmedzujúcich prípustnosť dovolania je pritom v komplexnom ponímaní legitímne a korešponduje s postavením a úlohami, ktoré najvyšší súd ako dovolací súd plní. Pravidlá týkajúce sa prípustnosti dovolania majú za cieľ zaistiť riadny výkon spravodlivosti a zvlášť rešpektovať princíp právnej istoty, ktorá bola nastolená právoplatným rozhodnutím. Negatívne posúdenie otázky prípustnosti dovolania nemôže viesť k záveru o porušení základných práv sťažovateľa vtedy, ak zákonné pravidlá dovolania nepripúšťajú (mutatis mutandis IV. ÚS 35/02). Postup súdu v súlade so zákonom nemôže byť dôvodom na vyslovenie porušenia označeného práva sťažovateľa. K takému záveru môže viesť len ústavne neudržateľný výklad zákona najvyšším súdom v otázke posúdenia prípustnosti dovolania.

24. Posúdenie existencie dôvodu na odmietnutie dovolania podľa § 382 písm. c) Trestného poriadku (t. j. nesplnenie dôvodov dovolania podľa § 371 Trestného poriadku) zahŕňa v nevyhnutnej miere aj vecný prieskum dovolacej argumentácie dovolateľa na účely zistenia, či ním uvádzané skutočnosti reálne (nielen formálne) napĺňajú ním označené dôvody dovolania ustanovené v § 371 Trestného poriadku. Ústavný súd zároveň poukazuje na skutočnosť, že vo svojej rozhodovacej činnosti stabilne akceptuje postup, keď najvyšší súd po nevyhnutnom vecnom prieskume dovolania dospeje k náležite (ústavne konformne) odôvodnenému záveru, že je zrejmé, že nie sú splnené dovolateľom uplatnené dôvody dovolania podľa § 371 Trestného poriadku a dovolanie preto odmietne podľa § 382 písm. c) Trestného poriadku (napr. III. ÚS 265/2012, II. ÚS 528/2014, I. ÚS 108/2017, IV. ÚS 186/2018, III. ÚS 188/2018).

25. Ústavný súd v uznesení najvyššieho súdu nezistil prítomnosť nedostatkov vysvetlenia postupu krajského súdu vo vzťahu k dovolacím námietkam. Najvyšší súd sa jasne a zrozumiteľne vyjadril k všetkým podstatným námietkam sťažovateľa. Ústavný súd nezistil známky svojvôle v odôvodnení uznesenia najvyššieho súdu ani to, že by v konečnom dôsledku bolo trestné konanie zaťažené nedostatkami dosahujúcimi intenzitu porušenia práv sťažovateľa na spravodlivý súdny proces. Ako už najvyšší súd správne odkazoval, odôvodnenie rozhodnutia všeobecného súdu, ktoré stručne

a jasne objasní skutkový a právny základ rozhodnutia, postačuje na záver o tom, že z tohto aspektu je plne realizované základné právo účastníka konania na spravodlivý proces (m. m. IV. ÚS 115/03, III. ÚS 209/04). Právo na riadne odôvodnenie súdneho rozhodnutia neznamená, že súd musí dať podrobnú odpoveď na každý argument účastníka konania, avšak z odôvodnenia rozhodnutia musia byť zrejmé všetky pre rozhodnutie podstatné skutočnosti objasňujúce skutkový a právny základ rozhodnutia.

26. Najvyšší súd v napadnutom uznesení zhrnul podstatu argumentov dovolania výstižným spôsobom. Následne námietky podriadil pod dostupné dovolacie dôvody podľa § 371 Trestného poriadku a spätne preskúmateľným spôsobom vyhodnotil ich naplnenie. Svoj postup zrozumiteľne opísal v odôvodnení, čím podľa zistenia ústavného súdu vo výsledku ústavne udržateľne vyložil aplikovanú právnu úpravu dovolacích dôvodov. Ústavný súd sa nestotožnil s námietkou sťažovateľa o nedostatočnom odôvodnení uznesenia najvyššieho súdu, ktorý sa preskúmateľne vyjadril k materiálne uplatnenému dovolaciemu dôvodu [§ 371 ods. 1 písm. c) Trestného poriadku], a to ústavne akceptovateľným spôsobom. Je pravdou, že najvyšší súd nedal detailnejšiu odpoveď na námietku o poľahčujúcich okolnostiach, avšak ústavný súd nepovažuje celkovú všeobecnejšiu odpoveď za nevysporiadanie sa so sťažovateľovou argumentáciou smerujúcou k uloženiu miernejšieho trestu odňatia slobody. Najvyšší súd totiž odkazoval na odpoveď krajského súdu k použitiu mimoriadneho zníženia trestu, z ktorej je podľa názoru ústavného súdu rozumne možné zistiť odpoveď, prečo námietky sťažovateľa nie sú dôvodné. Obidve tieto rozhodnutia posudzuje ústavný súd komplexne a vo vzájomnej súvislosti spolu aj s rozsudkom okresného súdu (IV. ÚS 350/09). Ústavný súd zistil, že krajský súd odôvodnil svoj právny názor na aplikáciu mimoriadneho zníženia trestu podľa § 39 ods. 5 Trestného zákona (nestotožnil sa s jeho aplikáciou okresným súdom, avšak vzhľadom na podanie odvolania len sťažovateľom nemohol rozhodnúť v jeho neprospech), ako aj podľa § 39 ods. 1 a 2 Trestného zákona (neprišiel do úvahy pre nenaplnenie výchovného účinku skorších trestov). Predtým krajský súd zároveň uviedol relevantnú právnu úpravu k ukladaniu trestov (§ 34 Trestného zákona) a konkrétne zistenia k osobe sťažovateľa pre rozhodnutia o výmere trestu (v evidencii správnych deliktov a priestupkov má štyri záznamy pre priestupky na úseku cestnej premávky, má 37 rokov, je slobodný, bezdetný, žije s rodičmi v ich byte, je nemajetný, naposledy pracoval ako osobný asistent). Hoci časť odpovedí najvyššieho súdu je v podstate prevzatím odôvodnenia uznesenia krajského súdu, ústavný súd to vzhľadom na rozsah a obsah odôvodnenia krajského súdu nepovažoval za nedodržanie požiadavky na riadne odôvodnenie súdneho rozhodnutia či zákazu svojvôle.

27. Na základe už uvedených skutočností ústavný súd nevyhodnotil argumentáciu sťažovateľa ako spôsobilú spochybníť ústavnú udržateľnosť záverov najvyššieho súdu. Zároveň poukazuje na svoj ustálený právny názor, podľa ktorého právo na spravodlivý proces neznačí právo na úspech v konaní pred všeobecným súdom (m. m. II. ÚS 3/97, II. ÚS 173/07). Zohľadňujúc sťažnosťnú argumentáciu sťažovateľa, ústavný súd uzatvára, že medzi napadnutým uznesením najvyššieho súdu a obsahom označených práv neexistuje taká príčinná súvislosť, na základe ktorej by po prípadnom prijatí ústavnej sťažnosti na ďalšie konanie mohol reálne dospieť k záveru o ich porušení. To pri vecnom prieskume predstavuje dôvod na odmietnutie ústavnej sťažnosti ako zjavne neopodstatnenej podľa § 56 ods. 2 písm. g) zákona o ústavnom súde.

III.4. K žiadosti o ustanovenie právneho zástupcu v konaní pred ústavným súdom:

28. S poukazom na závery v bodoch III.1 až III.3 ústavný súd konštatuje, že u sťažovateľa nie sú splnené podmienky na ustanovenie právneho zástupcu v konaní pred ústavným súdom, pretože ide o zrejme bezúspešné uplatňovanie nároku na ochranu ústavnosti. Keďže nebol splnený jeden z nevyhnutných predpokladov ustanovenia právneho zástupcu v konaní pred ústavným súdom, žiadosti sťažovateľa o ustanovenie právneho zástupcu ústavný súd nevyhovel (bod 1 výroku tohto uznesenia). Priamym zákonným následkom nevyhovenia žiadosti je odmietnutie ústavnej sťažnosti ako celku podľa § 56 ods. 2 písm. b) zákona o ústavnom súde.

P o u č e n i e : Proti tomuto rozhodnutiu ústavného súdu nemožno podať opravný prostriedok.

V Košiciach 24. februára 2026

Libor Duľa
predseda senátu